

Arrest

nr. 199 450 van 8 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaanse burger van gemengde Pashtoun-Tadzjiekse etnische origine. U bent een soennitische moslim. Uw moedertaal is Dari. Daarnaast spreekt u ook Pashtou en Nederlands. U werd in het dorp Nahre Sufi van het district Chardara (provincie Kunduz) geboren waar u tot uw tien jaar woonde. Nadien woonde u bij uw tante van moederskant in de stad Kunduz van dezelfde provincie. U ging daar naar school. Uw ouders bleven in Chardara en u ging daar regelmatig op bezoek.

Uw oudere broers vochten eerder al onder dwang voor de taliban. Uw oudste broer A. (...) sneuvelde zeven jaar geleden tijdens een gevecht. Uw andere broer K. M. J. (...) (OV X) vluchtte daarom weg van de taliban. Hij kwam in 2011 in België en vroeg asiel aan. Hij kreeg de subsidiaire beschermingsstatus. Twee dagen voor uw vertrek werd uw vader door de taliban gevraagd om u lid te maken. Hij wilde dit niet en kwam bij u naar de stad. Twee dagen later; op 9 augustus 2015 stuurde hij u naar Europa. U reisde onder meer via Iran, Turkije en Griekenland. Op 13 september 2015 werden uw vingerafdrukken genomen in Hongarije. U kwam op 26 oktober 2015 in België aan waar u op 28 oktober 2015 asiel aanvraag. Na uw vertrek zijn de taliban u nog thuis komen zoeken, uw vader zei dat u vermist was. Ter staving van uw asielrelaas legde u na uw gehoor op het CGVS een foto van uw taskara en een foto van uw schoolrapport neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst kan worden opgemerkt dat u zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige ten opzichte van de Belgische asielinstanties. Initieel verklaarde u 16 jaar oud te zijn (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling nr. 8152193). Uit het leeftijdsonderzoek gedaan in opdracht van de dienst voogdij bleek echter dat u toen minstens 18.6 jaar oud was. Uw echte leeftijd zou volgens dit onderzoek tussen 18.6 en 20.6 jaar liggen. Zelf geeft u op het CGVS aan nu 18 jaar oud te zijn, wat evenmin kan kloppen met de vastgestelde leeftijd (CGVS p. 3). Het lijkt er dan ook op dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden met betrekking tot uw leeftijd, waardoor uw algemene geloofwaardigheid negatief wordt beïnvloed.

Op een asielzoeker rust echter de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS gehoorverslag p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Kunduz tot uw vertrek in augustus 2015. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde verblijf in Kunduz. Zo biedt u geen zicht op uw eerdere verblijfplaatsen en laat u het CGVS niet toe om uw beschermingsnood te onderzoeken.

Vooreerst werd opgemerkt dat u geen overtuigende verklaringen kon neerleggen toen u gevraagd werd naar de veiligheidssituatie in Kunduz. U beweerde tot 9 augustus 2015 in Kunduz te hebben gewoond. Gevraagd naar de veiligheidssituatie in de laatste tijd voor uw vertrek antwoordde u vaagweg dat er veel gevechten waren (CGVS p. 12). Gevraagd naar de situatie in Chardara, waar uw ouders woonden en waar u vaak op bezoek ging, vertelde u opnieuw heel algemeen dat er veel gevechten waren, vooral in Dubandi. Gevraagd of de situatie in de laatste tijd veranderd is, antwoordde u opnieuw dat er veel gevechten waren (CGVS p. 12). Gevraagd of u iets opmerkte van mensen die naar de stad Kunduz verhuisden of mensen die Kunduz verlieten, antwoordde u negatief (CGVS p. 13). Nochtans sloegen in slechts twee weken tijd in april-mei 2015 al viertien duizend mensen op de vlucht in Kunduz, zoals uit bijgevoegde informatie blijkt (landeninformatie nr. 1). Het zijn geenszins overtuigende verklaringen van iemand die in die kritische periode beweerde in Kunduz te wonen, een stad die al sinds 2014 gedeeltelijk en in september 2015 volledig in handen van de taliban viel. In de tijd waarin u daar

beweerde te wonen zijn er bijgevolg ook enorme veranderingen geweest in de stad. Indien u er werkelijk woonde, kan u dit onmogelijk niet gemerkt hebben.

Verder werd u ook gevraagd om enkele voorbeelden te geven van recente incidenten die plaatsvonden in Kunduz tijdens uw verblijf. U vertelde dat u zich niets specifiek kon herinneren, "er waren wel veel gevechten, veel aanslagen, magneetbommen". U werd dan gevraagd om één specifiek incident te beschrijven en mocht hiervoor de tijd te nemen. U antwoordde opnieuw dat u zich niets specifiek kon herinneren en dat er veel gevechten waren (CGVS p. 12). U werd voor de derde keer gevraagd een specifiek incident te beschrijven. Er werd ook bijgevoegd dat het geen veiligheidsincident hoefde te zijn. U mocht ook een bepaald incident of gebeurtenis opnoemen dat lokaal gekend werd waarover mensen spraken of zelfs roddelden. Uw antwoord was opnieuw vaag. U vertelde immers dat er "eens gevechten waren in de stad. Dan zou de regering gekomen zijn en taliban vertrokken zijn" (CGVS p. 13). Dit kan opnieuw niet beschouwd worden als een specifiek incident waarmee u aantoonde dat u recent nog in Kunduz was. Met dergelijke vage verklaringen kan u het CGVS geenszins overtuigen van uw verblijf in Kunduz.

U verder gevraagd of u zich een incident kon herinneren waarbij belangrijke personen uit de regering doelwit waren kon u nogmaals geen specifiek incident noemen. U herinnerde zich enkel twee incidenten. Het eerste was de zelfmoordaanslag op commandant Mir Alam, hetgeen een zeer gemediatiseerd incident is dat niet enkel door mensen in Kunduz maar ook door mensen buiten Kunduz gekend is. Als tweede gaf u het voorbeeld van de aanslag op een olietanker in Chardara. Geconfronteerd met het feit dat dit incident van langer geleden dateert, namelijk van 2009, gaf u ook toe dat het een oud incident was (CGVS p. 13) (landeninformatie nr. 2).

Gezien u beweerde in Kunduz te wonen, een regio die veranderde van een regio zonder talibanaanwezigheid tot een regio die volledig in handen van de taliban viel, kan er redelijkerwijs worden verwacht dat u de situatie in Kunduz en de veranderingen die er de laatste tijd plaatsvonden enigszins kon beschrijven. U woonde immers in de stad zelf en ging ook regelmatig naar uw ouders in Chardara, een district dat nog steeds grotendeels onder talibanbewind is. U gaf het voorbeeld van de aanval op een olietanker die van 2009 dateert. Echter viel het districtshuis van Chardara na lange gevechten op 20 juni 2015 in handen van de taliban zoals uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt. Op 23 juni 2015 kon de regering het districtshuis terug innemen. Ondertussen werden er in drie dagen tijd 85 talibanleden gedood (landeninformatie nr. 3). U woonde op dat moment nog in Kunduz, verklaarde u. Uw ouders woonden op dat moment in Chardara. Uw vader kwam op 7 augustus 2015 naar u in de stad Kunduz. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u dit incident dat plaatsvond vlak voor uw vertrek in de regio waar uw ouders nog woonden en waar u nog regelmatig zelf naartoe ging, niet spontaan kan opnoemen, en dat u in plaats daarvan een meer gemediatiseerd incident van jaren eerder (2009) opnoemde. Opnieuw is dit een aanwijzing dat u voor uw vertrek niet meer in Kunduz verbleef.

Uw kennis van gekende machtsfiguren uit Kunduz bleek ook tekort te schieten. Gevraagd naar de laatste provinciale gouverneur bij uw vertrek kon u zijn juiste naam, Mohammad Omar Safi, noemen. Gevraagd naar wat u wist over deze persoon kon u echter geen bijkomende informatie over hem geven. U wist zelfs niet of hij Pashtoun was of niet. Gevraagd hoe lang hij ongeveer aan de macht was antwoordde u drie jaar, hetgeen blijkt niet te kloppen (CGVS p. 10). Gevraagd naar de vorige provinciale gouverneur antwoordde u Anwar Jagdalak.

Gevraagd wat u wist over Jagdalak verklaarde u opnieuw niets over hem te weten. De objectieve informatie toont bovendien aan dat Ghulam Sakhi Baghlani de gouverneur was voor Mohammad Omar Safi. Anwar Jagdalak zou dan nog voor Baghlani gouverneur geweest zijn (landeninformatie nr. 4). Gevraagd naar de burgemeester van Kunduz kon u zelfs zijn naam niet noemen (CGVS p. 10). Gezien uw link met Chardara waar u regelmatig naartoe ging en waar uw familie woonde, werd u ook gevraagd naar de laatste districtschief van Chardara bij uw vertrek. U antwoordde Zalmai Farooqi. U kon nogmaals geen bijkomende informatie over hem aanreiken. De objectieve informatie toont echter aan dat Mohammad Yousuf Ayoubi de toenmalige districtschief was (landeninformatie nr. 5). U werd ook gevraagd om zelf enkele gekende mensen uit Kunduz te noemen. U antwoordde Mir Alam en Haji Aman (CGVS p. 13). Meer namen kon u niet noemen. Het is opnieuw frappant dat u er al uw leven woonde, maar spontaan enkel deze twee mensen kon vermelden.

Gevraagd naar de namen van de bekende talibanleiders uit uw regio kon u enkel één naam geven, Ala Mohammad, degene die met uw oudste broer samenwerkte zeven jaar geleden (CGVS p. 12). Dit is opnieuw niet geloofwaardig voor iemand die in die dagen in Kunduz woonde dat toen op het punt stond om in handen van de taliban te vallen. Waar uw ouders woonden en waar u vaak op bezoek ging, Chardara, was een district dat overigens bijna volledig door de taliban werd gecontroleerd. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u enkel één ex-collega van uw broer kon opnoemen.

U kon weliswaar enkele bekende plaatsen in Kunduz zoals het Buzkashi-veld, Sare dawra, Sherwali park, Dashtawdan en Spinzar Park noemen. Deze algemene kennis weegt echter geenszins op tegen de vastgestelde lacunes in uw kennis. Bovendien werd ook opgemerkt dat u zelfs over deze plaatsen

die u noemde geen degelijke kennis beschikte. Gevraagd wat Spinzar is, antwoordde u 'grasveld'. Gevraagd of de naam misschien ook naar iets ander verwijst, antwoordde u negatief (CGVS p. 11). Spinzar was voor u een veld waar u voetbal speelde. Spinzar is echter ook een zeer bekende katoenfabriek uit Kunduz. De stichters van deze fabriek zijn dan ook gekende mensen voor de inwoners van Kunduz (landeninformatie nr. 6).

Het bovenstaande toont aan dat u op het moment van uw vertrek uit Afghanistan niet in Kunduz woonde en dat u de regio allicht al eerder verliet. Hierdoor geeft u dan geen zicht op uw werkelijke verblijfplaatsen en laat u het CGVS niet toe om te beoordelen of u al dan niet de mogelijkheid heeft om zich in een andere veilige streek te vestigen.

Geconfronteerd met de bovenstaande lacunes in uw kennis, antwoordde u dat u enkel naar school ging en dan thuis kwam en elke vrijdag voetbal speelde. Uw familie zou u niet toegelaten hebben om vaak naar buiten te gaan. Dit kan echter niet beschouwd worden als een afdoende verklaring. U ging immers naar school. Dus moest u zes dagen per week toch het huis verlaten. U ging bovendien ook nog drie maand lang naar een cursus Engels, hetgeen ook de z gezegde overbescherming van uw familie relativeert. Indien ze werkelijk dermate beschermend waren dat u zelf niet naar buiten mocht wanneer u dat wilde, zouden ze u ook niet hebben toegelaten om drie maand lang buiten de school lessen Engels te volgen. U verklaarde zelf ook dat u elke vrijdag naar het grasveld ging om voetbal te spelen (CGVS p. 14). Dus blijkt u door al deze activiteiten wel vaak naar buiten te zijn gegaan, en kwam u dus ook in contact met anderen. U woonde bovendien in de stad zelf. U had ook nog televisie waarnaar u keek (CGVS p. 14). Het is dan ook onmogelijk dat u zo weinig weet over de situatie in Kunduz in de laatste jaren. Zo geeft u geen zicht op uw eerdere verblijfplaatsen en laat u het CGVS niet toe om uw beschermingsnood te beoordelen. Door geen zicht te geven op uw eerdere verblijfplaatsen, doet u twijfels rijzen of u al dan niet een intern vluchtalternatief toepaste. Tevens maakt u hiermee ook uw problemen onaannemelijk: gezien u duidelijk de laatste tijd niet meer in Kunduz woonde, kunnen uw problemen met de taliban in Kunduz onmogelijk hebben plaatsgevonden. Op uw eerste Facebookprofiel dat u in Afghanistan maakte (zie profiel 'R. H. (...)') duidde u overigens aan dat u afkomstig was van Kunduz maar dat u in Kabul woonde, hetgeen een mogelijke verklaring kan zijn voor de grote lacunes in uw kennis van Kunduz (landeninformatie nr. 7).

Naast uw leeftijd en uw verblijfplaats werd ook opgemerkt dat u afwisselende verklaringen neerlegde m.b.t. uw scholingsgraad. Zo beweerde u eerst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u maar drie jaar studeerde (Verklaring DVZ, vraag 11, p. 4). Op het CGVS verklaarde u eerst dat u zes jaar studeerde (CGVS p. 8). Even later deelde u echter mee dat u begonnen was met het 8ste leerjaar maar dat u dat niet afwerkte. Dus zou u 7 jaar volledig hebben gestudeerd. Geconfronteerd met uw eerste verklaring ontkende u deze, hetgeen niet beschouwd wordt als een afdoende uitleg (CGVS p. 8).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Kunduz. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, **c)** van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van

artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 15 juni 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS p. 13-14). U bleef echter beweren dat u uit Kunduz kwam en er altijd hebt gewoond (CGVS p. 13-14). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust (CGVS p. 13-14). Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielerelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Hoewel bijkomend daar uw verblijf uit Kunduz al bedrieglijk bleek te zijn, dient toch te worden toegevoegd dat het CGVS helemaal geen geloof kan hechten aan uw problemen met de taliban waarvoor u bescherming vroeg en dit om volgende redenen.

Vooreerst werden er grote wijzigingen opgemerkt in uw asielerelaas. Eerst vertelde u bij de DVZ dat u meegenomen en vijftien dagen lang opgesloten werd door de taliban, u was kunnen vluchten (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling nr. 8152193). Later op het CGVS vertelde u echter dat de taliban bij uw vader langskwamen om uw rekrutering te vragen. U maakte geen enkele melding van een opsluiting. Geconfronteerd met deze wending ontkende u enkel uw eerste verklaring (CGVS p. 15). Het louter ontkennen van een eerdere verklaring kan niet beschouwd worden als een afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Het CGVS heeft begrip voor mogelijke vertaalfouten. Hier gaat het echter om twee totaal verschillende verklaringen die onmogelijk te verklaren zijn door vertaalfouten. Bovendien werd u ook bij aanvang van uw gehoor op het CGVS gevraagd of u commentaar had op uw eerdere verklaringen. U verklaarde daar geen commentaar te hebben (CGVS p. 2). Zo dient te worden geconcludeerd dat u geen consistente verklaringen kon neerleggen met betrekking tot uw problemen. Voor de vastgestelde inconsistenties bood u ook geen verklaring. Bijgevolg kan het CGVS geen enkele geloof hechten aan uw problemen met de taliban.

Daarnaast deelde u mee dat de taliban zelfs na uw vertrek nog twee keer bij uw vader gekomen zouden zijn om opnieuw uw rekrutering te vragen. Uw vader zou hen gezegd hebben dat u vermist was. Ze zouden uw vader bedreigd hebben door te zeggen dat ze "wisten wat ze met u gingen doen als ze u vinden" (CGVS p. 8). U bleek geen voldoende informatie te hebben over deze bezoeken, maar dit wist u

dan wel. Het CGVS kan hieraan ook geen enkel geloof hechten. U hebt tevens twee verschillende openbare Facebookprofielen met op beide profielen verschillende foto's van u (zie profielen 'R. H. Z. (...)') en 'R. H. (...)'), waarop ook te zien is dat u in Europa bent met uw broer (landeninformatie nr. 8). Uw broer heeft ook een openbaar Facebookprofiel met zijn eigen foto erop (zie profiel 'K. M. (...)') (landeninformatie nr. 9.) U beweerde dat uw broer voor zijn aankomst in België voor de taliban vocht. Dan zouden de taliban hem ook moeten kennen. Dit zou dan voor de taliban, die tegenwoordig veel gebruik maken van de sociale media, niet moeilijk zijn om uit te vinden dat u niet vermist bent, in tegenstelling tot wat uw vader zei. Dit maakt uw asielaanvraag nog minder geloofwaardig.

Tot slot dient te worden toegevoegd dat het CGVS ook geen geloof kan hechten aan de profielen van uw broers, zoals ook al werd opgemerkt in de beslissing inzake de asielaanvraag van uw broer. De betrokkenheid van uw broer K. M. J. (...) bij de taliban werd al ongeloofwaardig gevonden door het CGVS (zie administratief dossier nr. 10). Uw verklaringen over uw oudste broer A. (...), die volgens u sneuvelde tijdens een gevecht bij de taliban, zijn ook in tegenstrijd met de verklaringen van uw broer K. (...). U beweerde dat hij vijf à zes jaar met de taliban vocht vooraleer hij omkwam, terwijl hij volgens uw broer twee jaar werkte voor de taliban (CGVS p. 6; CGVS K. M. (...) p. 8). Dergelijke elementen halen de geloofwaardigheid van deze verklaringen verder onderuit. De vraag rijst dan ook of uw broer mogelijk nog leeft. Hiermee geeft u alleszins geen zicht op uw werkelijke familiesituatie. Hierbij dient nog te worden vermeld dat het gegeven dat uw broer K. M. J. (...) hier de status van subsidiaire bescherming kreeg, niet automatisch betekent dat u eveneens in aanmerking komt voor de toekenning van deze status. Elke asielaanvraag wordt immers op zijn eigen merites beoordeeld.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uit beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. Er werd ook opgemerkt dat u niet voldeed aan de samenwerkingsplicht. Zo beschikte u op de dag van uw gehoor op 15 juni 2017 over geen enkel document om uw asielaanvraag te staven. U werd verteld dat het uw taak is om in de mate van het mogelijke uw asielaanvraag te steunen aan de hand van bewijzen/documenten. U antwoordde dat u dit niet wist (CGVS p. 9). Dit is echter heel bevreemdend gezien u al twee jaar samen met uw broer woont die ook de asielprocedure doorliep en zelf ook documenten indiende voor zijn asielaanvraag. Bovendien werd u ook bij het indienen van uw asielaanvraag door de DVZ gevraagd naar documenten en werd u geïnformeerd over uw plicht. Zoals afgesproken tijdens uw gehoor bij het CGVS kreeg u vijftien dagen tijd na het gehoor om documenten in te dienen (CGVS p. 16). Op 30 juni 2017 stuurde uw advocaat via e-mail een foto van uw taskara door. De originele taskara werd nog steeds niet ontvangen. Op 5 juli 2017 voegde uw raadsman via e-mail een foto van een schoolrapport aan uw dossier toe (landeninformatie nr. 12). Er dient te worden opgemerkt dat u deze documenten al eerder had kunnen bezorgen aan de asielinstantie. U heeft hiervoor ruim de tijd gehad. Daarenboven betreffen deze twee documenten slechts foto's van de documenten waardoor de authenticiteit ervan helemaal niet kan worden nagegaan. Uw taskara werd trouwens op 22/3/1396 (omgezet naar de westerse kalender: 12 juni 2017) opgemaakt, dus ongeveer twee jaar na uw aankomst in België, op uw vraag. Aan documenten met een dergelijk gesolliciteerd karakter als dit kan dan ook geen bewijskracht worden ontleend. Uw schoolcertificaat is ook slechts een foto en bevat geen datum waardoor het ook geen bewijskracht heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in op enkele motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij beroept zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in haar verweer in hoofddorde beperkt tot een loutere opsomming van de door haar bij het gehoor op het Commissariaat-generaal gegeven antwoorden op de haar gestelde vragen betreffende de veiligheidssituatie in Kunduz, de recente incidenten, de gekende machtsfiguren en de plaatsen aldaar. Al deze antwoorden werden door verwerende partij in haar motivering die doet besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van de door verzoekende partij voorgehouden regio van herkomst opgenomen. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de door haar gegeven en in de bestreden beslissing opgenomen antwoorden echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt immers aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.3. Waar verzoekende partij opwerpt dat het niet weten dat het Spinzar Park waar zij voetbalde genoemd is naar de katoenfabriek een ten onrechte minimaliseren is van haar desbetreffende kennis van de plaatsgesteldheid oordeelt de Raad evenwel dat in redelijkheid van iemand die beweert afkomstig te zijn uit Kunduz en daar voetbalt in het Spinzar Park en aan wie tot viermaal toe wordt gevraagd waarvoor "Spinzar" staat in Kunduz én dit los van de benaming van het park (administratief dossier, stuk 7, p.11) mag worden verwacht te weten dat Spinzar ook een zeer bekende katoenfabriek uit Kunduz is, mede gezien het feit dat de stichters van deze fabriek dan ook gekende mensen zijn voor de inwoners van Kunduz, zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie waarop verwerende partij zich steunt (administratief dossier, stuk 17, deel 6). Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een opsomming van aparte componenten die elk op zich deze beslissing dragen. Het is immers het geheel van de talrijk opgesomde vastgestelde onwetendheden die verwerende partij terecht doet besluiten dat aan de beweerde herkomstregio van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat zij bij het gehoor niet werd geconfronteerd met het feit dat er nog een andere gouverneur was tussen Omar Safi en Jagdalak. Dat zij hier niet van op de hoogte was wijt zij trouwens aan haar jeugdige leeftijd en het beperkt politiek geïnteresseerd zijn. Verder stelt zij de laatste districtschef te hebben opgegeven bij het gehoor, te weten dhr. Farooqi – wat wordt bevestigd in haar bijlage 4 bij het verzoekschrift – daar waar verzoekende partij doelde op de laatst districtschef voor haar vertrek, wat ofwel gebrekkig werd vertaald of verkeerd begrepen, aldus verzoekende partij. Ook met de vaststelling dat zij de onjuiste districtschef aanduidde werd zij niet geconfronteerd.

2.2.4.2. Betreffende het niet te hebben geconfronteerd met de informatie waarop verwerende partij zich steunt teneinde de onjuistheid van de verklaringen van verzoekende partij te duiden wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve en dat er voor de commissaris-generaal geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Bovendien schrijft geen enkele rechtsregel voor dat de commissaris-generaal de asielzoeker op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is de bestreden beslissing te nemen. Verder wijst de Raad erop dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert zich in het administratief dossier bevindt (stuk 17, delen 4 en 5) en dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad andersluidende informatie bij te brengen, hetgeen zij evenwel nalaat.

Verder oordeelt de Raad dat het aanduiden van Jagdalak en Omar Safi als elkaar opvolgende gouverneurs waarbij eerstgenoemde zich duidelijk verder in het verleden situeert dan de voorganger van laatstgenoemde en de vaststellingen dat geen bijkomende informatie kan worden verschaft over deze personen en dat de periode van het reeds aan de macht zijn van Omar Safi foutief wordt geduid – verzoekenende partij kan wel degelijk namen spuien, maar kan deze niet verder duiden en evenmin correct situeren tegenover elkaar – eerder wijzen op een slecht ingestudeerd karakter van de weergave van namen dan dat deze weergave het gevolg is van een persoonlijke beleving door haar aanwezigheid in de regio of van een beperkte politieke interesse. Dit slecht ingestudeerd karakter wordt bovendien bevestigd door de vaststelling dat verzoekende partij wel goochelt met namen van provinciegouverneurs en districtscheFs, doch eenvoudigweg de naam van haar eigen burgemeester moet schuldig blijven (administratief dossier, stuk 7, p. 11). Ook de jeugdigheid van verzoekende partij vermag aan deze vaststelling niet de minste afbreuk te doen. Bovendien blijkt uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd in opdracht van de dienst voogdij dat verzoekende partij bij het verlaten van haar land zeker reeds meerderjarig was en derhalve hoegenaamd niet als een *infans* kan worden beschouwd.

Waar verzoekende partij betreffende de bevraging naar de districtscheFs opwerpt dat zij zou begrepen hebben dat werd gevraagd naar de laatst districtschef en niet naar de laatste voor haar vertrek stelt de Raad vast dat desbetreffend geen twijfel mogelijk is over de vraagstelling bij het gehoor op het Commissariaat-generaal, meer in het bijzonder: "Wie was de laatste districtschef bij uw vertrek?"

(administratief dossier, stuk 7, p. 11). De bewering van verzoekende partij dat het hier mogelijks een vertaalfout betreft, kan in redelijkheid door de Raad niet worden gevolgd daar voormelde neerslag van het interview duidelijk niet voor interpretatie vatbaar is en verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

2.2.5.1. Verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk de veiligheidssituatie in Kunduz heeft kunnen weergeven door aan te geven dat er veel gevechten waren en doordat zij op pagina 13 van het gehoorverslag duidelijk verklaart dat er *“gevechten waren in de stad”* en dat *“de regering gekomen was en de Taliban vertrokken is”*. Verzoekende partij beweert in haar verzoekschrift dat zij hiermede refereert naar de gevechten in juni 2015, meer in het bijzonder dat het districtshuis op 20 juni 2015 in handen viel van de taliban en de regering het op 23 juni opnieuw innam. Het is dan ook manifest onjuist dat zij enkel het incident van 2009 kon opnoemen, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partij voor wat betreft de stad Kunduz buiten de zelfmoordaanslag op commandant Mir Alam – die zowel in Kunduz als daarbuiten uitermate gemediatiseerd was – geen specifiek incident in deze stad kon aanduiden en is de Raad het er met verwerend partij over eens dat de vermelding dat er gevechten plaatsvonden uitermate algemeen is en hoegenaamd geen weergave is van specifieke incidenten waaruit zou kunnen worden besloten dat verzoekende partij door zijn kennis van deze niet anders dan in deze stad kan aanwezig geweest zijn. Waar verzoekende partij laat uitschijnen in het verzoekschrift dat de aanval op het districtshuis in juni 2015 zich voordeed in Kunduz wijst de Raad er evenwel op dat dit het districtshuis van Chardara betrof (administratief dossier, landeninformatie, stuk 17, delen 3a en 3b). Bovendien heeft het antwoord van verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal: *“er waren veel gevechten. De regering kwam en de taliban viel terug.”* betrekking op de vraag naar de situatie in de stad Kunduz en niet naar Chardara (administratief dossier, stuk 7, p. 13). Dat verzoekende partij met haar loutere vermelding dat de regering kwam en de taliban zich terugtrok de aanval op het districtshuis zou hebben bedoeld, zoals aangegeven in haar verzoekschrift, is dan ook volstrekt ongeloofwaardig. De vermelding van verzoekende partij van een eveneens gemediatiseerde aanslag op een olietanker in Chardara daterend van 2009 staat verder in schril contrast tot het niet kunnen vermelden van voormelde strijd om het districtshuis in Chardara enkele maanden voor haar vertrek waarbij 85 talibanleden werden gedood. Ook hier wijzen de verschaft gemediatiseerde incidenten duidelijk naar een ingestudeerd karakter en niet op een persoonlijke beleving door aanwezigheid in de regio.

Desbetreffende motieven van verwerende partij blijven dan ook onverminderd overeind en doen terecht besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van de door verzoekende partij beweerde regio van herkomst.

2.2.6. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan haar broer benadrukt de Raad evenwel dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij geenszins kan worden gevolgd waar zij lijkt te betogen dat de erkenning van de subsidiaire beschermingsstatus van haar broer tot haar moet worden uitgebreid.

2.2.7. Waar verzoekende partij meent dat het door haar bijgebracht schoolrapport aan een onderzoek had moeten worden onderworpen, wijst de Raad er vooreerst op dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624) waardoor niet kan worden ingezien waarom een niet origineel stuk het voorwerp zou dienen uit te maken van een onderzoek. Bovendien is er bij de commissaris-generaal slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat de beweerde regio van herkomst van verzoekende partij ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal nader onderzoek had moeten doen naar een fotokopie van een schoolrapport.

2.2.8. Aangaande het bij het verzoekschrift als bijlage 3 gevoegde origineel van de taskara van verzoekende partij, die reeds eerder in kopie werd bijgebracht (administratief dossier, stuk 16, deel 1), oordeelt de Raad dat dit document geen bewijs betreft dat verzoekende partij effectief afkomstig is uit

Kunduz. Immers gaat verzoekende partij voorbij aan navolgende motivering van verwerende partij: *“Uw taskara werd trouwens op 22/3/1396 (omgezet naar de westerse kalender: 12 juni 2017) opgemaakt, dus ongeveer twee jaar na uw aankomst in België, op uw vraag. Aan documenten met een dergelijk gesolliciteerd karakter als dit kan dan ook geen bewijskracht worden ontleend.”*. Verzoekende partij laat deze motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd. Daarenboven blijkt nog uit de informatie in het administratief dossier (stuk 17, deel 11) dat het gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan.

2.2.9. Uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar vertrek naar België haar gewoonlijke verblijfplaats had in de stad Kunduz in de gelijknamige provincie. De Raad wijst er evenwel op dat een duidelijk zicht op de recentelijke herkomst van verzoekende partij noodzakelijk is voor de inschatting van haar vrees voor vervolging en haar nood aan subsidiaire bescherming. Immers, het is de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan haar vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade onderzocht zal worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich zouden hebben voorgedaan, of die hij verklaarde in de toekomst te vrezen, niet aangetoond worden.

2.2.10. De Raad stelt bovendien vast dat door verwerende partij verschillende vaststellingen worden gedaan die het ongeloofwaardig karakter van de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de taliban waarvoor zij bescherming vroeg verder bevestigen. Meer in het bijzonder wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat (i) verzoekende partij inconsistente verklaringen aflegt over het al dan niet opgesloten te zijn geweest door de taliban, (ii) het argument vermist te zijn wordt doorprikt door haar publiek Facebookprofiel en (iii) de profielen van haar broers ongeloofwaardig werden bevonden, mede ingegeven door een vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de periodes van activisme van haar broer A. voor de taliban. In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen argumenten aan die voormelde vaststellingen in een ander daglicht kunnen stellen. Door het ongemoeid laten van deze motieven van verwerende partij worden deze als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.11. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekende partij de motieven aangaande het intentioneel misleiden van de Belgische asielinstanties door het zich ten onrechte voordoen als minderjarige, aangaande het niet aannemelijk bevinden van het overbeschermd zijn door haar familie en aangaande de afwisselende verklaringen m.b.t. haar scholingsgraad, eveneens ongemoeid laat waardoor ook deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

2.2.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij bedrieglijke verklaringen aflegt over haar (recente) herkomst uit de stad Kunduz waardoor de Raad in het ongewisse verkeert over waar verzoekende partij voor haar aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij het de Belgische asielinstanties niet toelaat haar reële situatie te achterhalen en er bijgevolg ten aanzien van haar noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT